

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 12C/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718200272
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kovalčíková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2020:6718200272.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v spore vedenom pred sudkyňou JUDr. Janou Kovalčíkovou, v právnej veci žalobkyne: L. N.H., J.. XX.XX.XXXX, Y. G. S.. S.. E. XXXX/XX, XXX XX L., Q. N., zastúpená PhDr. Mgr. Petrom Rosputinským, PhD., advokátom, so sídlom Kukučínova 18, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 45 021 791, proti žalovanému: F.. S. N., J.. XX.XX.XXXX, Y. G. S.. S.. E. XXXX/XX, XXX XX L., Q. N., zastúpený SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o. advokátskou kanceláriou, so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, o určenie času plnenia, vrátenia pôžičky, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e žalovanému splatnosť dlhu, ktorý má žalovaný voči žalobkyni titulom pôžičky zo dňa 28.12.2007 vo výške 192.524,73 Eur, a to tak, že označený dlh bude splatný 90.-tym dňom od právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.

II. Súd p r i z n á v a žalobkyni právo na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 percent.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen rozhodol rozsudkom č.k. 12C/1/2018-383 zo dňa 22.03.2019 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. Odôvodnil to tak, že žalobkyňa žiadala žalobou určiť splatnosť dlhu 192.524,73 Eur na základe poskytnutých pôžičiek v celkovej sume 5.800.000,- Sk. Dve pôžičky, jedna vo výške 4.000.000,- Sk a druhá vo výške 1.800.000,- Sk. Žalovaný poskytnutie pôžičiek nespochybnil. U pôžičky na sumu 4.000.000,- Sk vzniesol námietku premlčania. Súd nemohol vyhovieť žalobe žalobkyne na určenie lehoty splatnosti na pôžičku pôvodne v sume 4.000.000,- Sk, nakoľko v zmluve o pôžičke zo dňa 28.12.2007 na čl. 32 je určená splatnosť do 31.12.2011. Keď už je raz určená splatnosť, nemôže ju súd určovať duplicitne. Súd má za to, že sa nemusí zaoberať námietkou premlčania žalovaného k tejto zmluve o pôžičke, nakoľko žaloba je o určenie splatnosti, nie o plnenie, a preto námietka premlčania je bezpredmetná. Čo sa týka určenia splatnosti pôžičky v sume 1.800.000,- Sk, ktorej výber s dispozičným oprávnením žalovaný z účtu nespochybnil, v tomto smere súd poukazuje na list označený dátumom 09.01.2016, z kontextu listu z 24.02.2017 vyplýva, že správny dátum má byť 09.01.2017, vyplýva to aj z doručenky, ktorou žalovaný list prevzal dňa 12.01.2017, v ktorom žalobkyňa požiadala o vrátenie celej dlžnej sumy do 30.06.2017. Tým, že určila v liste zo dňa 09.01.2017 splatnosť do 30.06.2017, súd už nemohol rozhodovať o určení splatnosti pôžičky ani v zostávajúcej časti 1.800.000,- Sk. Právna teória uvádza, že ak nie je dohodnutý dátum splatnosti dlhu tak sa dlh stáva splatným deň nasledujúci po dni keď v ten deň veriteľ vyzve dlžníka na vrátenie dlhu. Žalobkyňa vyzvala žalovaného listom zo dňa 09.01.2017, ktorý prevzal 12.01.2017 na vrátenie celého dlhu vo výške 5.800.000,- Sk. Tým, že v zmluve o pôžičke z 28.12.2007 bola určená splatnosť na sumu 4.000.000,- Sk, táto sa stala splatnou 31.12.2011, súd nerozhodoval o určení tejto splatnosti. Tým, že zvyšok hotovosti žiadala vrátiť listom zo dňa 09.01.2017 do 30.06.2017 určila aj zvyšok splatnosti hotovosti 1.800.000,- Sk, preto súd už nemohol určiť splatnosť celej pôžičky, ktorá je vo výške, po prepočítaní na Eur, 192.424,73 Eur do 90 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

2. Žalobkyňa sa voči rozsudku odvolala dňa 08.04.2019.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne vyjadril dňa 24.04.2019.

4. Žalobkyňa a žalovaný k vyjadreniam podali opakované vyjadrenia.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 14Co/138/2019-532 zo dňa 18.02.2020, právoplatné 25.03.2020 rozsudok Okresného súdu Zvolen, č.k. 12C/1/2018-383 zo dňa 22.03.2019 a uznesenie Okresného súdu Zvolen zo dňa 26.02.2019, ktorým bolo dokazovanie vyhlásené za skončené zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

7. Pokiaľ v podanom odvolaní žalobkyňa namietala jednak nesprávne zistený skutkový stav veci a z uvedeného i nesprávne vyvedené právne závery súdom prvej inštancie, odvolací súd musel prisvedčiť i dôvodnosti oboch odvolacích námietok. Zo žaloby samotnej, ako i z nasledujúcich písomných i ústnych prednesov žalobkyne vyplynulo, že táto nárok uplatnený žalobou založila na tom skutkovom stave, že medzi ňou, t. j. žalobkyňou a žalovaným (synom žalobkyne) boli dňa 28. 12. 2007 uzavreté dve pôžičky, a to na rôzne sumy a v rôznej forme. Prvá pôžička bola, podľa tvrdení žalobkyne, uzavretá v písomnej forme dňa 28. 12. 2007 a znela na sumu 4.000.000,- Sk, ktoré však v uvedený deň a ani následne žalobkyňa žalovanému neodovzdala, odovzdala, resp. odovzdávala mu ich priebežne predtým za dlhšie trvajúce obdobie, pričom suma 4.000.000,- Sk predstavovala sumár či súhrn čiastkovo, resp. postupne požičiavaných niekoľkých súm (pôžičiek), ktoré žalovaný od žalobkyne dostal pre svoju potrebu do dňa 28.12.2007. Uvedenú písomnú zmluvu o pôžičke na sumu 4.000.000,- Sk žalobkyňa popísala ako istý prejav jej právnej istoty od žalovaného a predpoklad pre možnosť uzavretia ďalšej - ústnej zmluvy o pôžičke v sume 5.800.000,- Sk, ktorej určenie splatnosti je predmetom konania v súdnej veci a ktorá sa podľa tvrdení žalobkyne nijakým spôsobom neprelína so sumou 4.000.000,- Sk, ktorá bola poskytnutá na základe odlišného osobitného titulu predchádzajúcej zmluvy o pôžičke, hoci uzavretej totožného dňa, t. j. dňa 28.12.2007. Podľa tvrdení žalobkyne písomná zmluva o pôžičke 4.000.000,- Sk predstavovala sumár, resp. zhrnutie a oddelenie už v tom čase existujúceho súhrnného dlhu žalovaného voči žalobkyňi ku dňu 28. 12. 2007 a žalovaný tým mal úmysel vytvoriť právnu istotu existencie jeho dlhu voči žalobkyňi pre možnosť uzavretia ďalšej zmluvy o pôžičke (tentokrát ústnej) v sume 5.800.000,- Sk. Uvedená zmluva o pôžičke 5.800.000,- Sk je výlučne predmetom uvedeného konania, v ktorom sa žalobkyňa domáhala vyslovenia splatnosti ústne uzavretej Zmluvy o pôžičke zo dňa 28. 12. 2007. Vykonaným dokazovaním žalobkyňa v priebehu konania preukázala tú skutočnosť, že žalovaný a žalobkyňa uzatvorili dňa 19.12.2007 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k bytu žalobkyne nachádzajúceho sa na ulici S.. S.. E. I. L. v sume 5.800.000,- Sk, žalobkyňa ďalej preukazovala, že na kúpu uvedeného bytu bol žalovanému poskytnutý hypotekárny úver bankou vo výške 5.800.000,- Sk (Zmluva o hypotekárnom úvere zo dňa 19.12.2007 nachádzajúca sa na čl. 89 spisu) a žalobkyňa listinným dôkazom, nachádzajúcim sa v spise na č. I. 20 spisu, preukázala, že práve sumu 5.800.000,- Sk žalovaný na základe disponenčného oprávnenia vybral z vkladnej knižky, resp. účtu žalobkyne vedeného v TatraBanke, ktorá výška zodpovedala finančným prostriedkom poskytnutým z hypotekárneho úveru na kúpu bytu žalobkyne. Tvrdenia žalobkyne obsiahnuté v žalobe a v jej následných písomných podaniach a ústnych prednesoch sú dosiaľ v konaní dostatočne preukázané ňou predloženými (vyššie uvedenými listinnými dôkazmi) a majú i logický základ a konštrukciu, pričom podporne uvedeným vyznieva i svedecká výpoveď syna žalobkyne a zároveň brata žalovaného S. N., ktorý potvrdil tú skutočnosť, že žalobkyňa a žalovaný sa dohodli na tom, že žalobkyňa prevedie na žalovaného vlastnícke právo k jej bytu nachádzajúcom sa vo L., žalovaný kúpu uvedeného bytu bude financovať hypotekárnym úverom a finančné prostriedky poskytnuté bankou z hypotekárneho úveru na účet žalobkyne, žalobkyňa ďalej poskytne opätovne žalovanému za tým účelom, aby si tento mohol zakúpiť byt nachádzajúci sa v G. G., J. W.. H. Č.. XX, („na H.“). Dôkazy dosiaľ predložené v konaní nasvedčujú tvrdeniu žalobkyne o tom, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzavretá zmluva o pôžičke na sumu 5.800.000,- Sk (okrem predchádzajúcej písomnej zmluvy o pôžičke 4.000.000,- Sk), keďže nebol žiadny iný v konaní preukázaný dôvod a titul, na základe ktorého by žalovaný vybral z účtu žalobkyne práve sumu 5.800.000,- Sk. Len pre úplnosť je žiaduce (avšak nie relevantné pre

právne posúdenie veci) uviesť, že žalovaný v konaní netvrdil, že by akékoľvek finančné prostriedky, či už z pôžičky na sumu 4.000.000,- Sk alebo prostriedky z pôžičky 5.800.000,- Sk žalobkyni vrátil, resp. že by žalobkyni čokoľvek plnil. Žalobkyňa tvrdila a svedecká výpoveď vysluchnutého svedka S. N. k uvedenému tvrdeniu nasvedčuje a toto potvrdzuje, že žalobkyňa so žalovaným sa dohodli na vrátení pôžičky, t.j. finančných prostriedkov čerpaných žalovaným z účtu žalobkyne vo výške 5.800.000,- Sk tak, ako budú dovoľovať možnosti žalovaného, „keď bude mať“, „keď sa mu bude dať“. Z uvedeného možno uzavrieť, že takúto dohodu strán zmluvy o pôžičke o čase plnenia dlžníkom je potrebné považovať za dohodnutý čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka (v danom prípade žalovaného). Na uvedenú skutkovú situáciu je potrebné aplikovať ust. § 564 Občianskeho zákonníka, na ktoré síce súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku citáciu poukázal, avšak vo veci de facto aplikoval a pri rozhodnutí nesprávne postupoval podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka. Súd uvádza, že splatnosť dlhu je jeho základným atribútom, ktorý bezprostredne súvisí s predmetom a obsahom záväzkového vzťahu. Pokiaľ nie je dohodnutá ani stanovená právnym predpisom alebo určená rozhodnutím, je dlžník povinný splniť dlh v deň nasledujúci po žiadosti veriteľa o plnenie. Od tejto situácie je však nevyhnutné odlišiť stav, keď je čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka (tak, ako v súdnej veci), čo je spravidla vyjadrené spôsobom, že dlžník sa zaviazal plniť „keď bude môcť“, „keď bude mať“ a podobne. V takom prípade nemožno aplikovať ust. § 563 OZ, ktorý bezprostredne predpokladá absenciu akejkoľvek právnej skutočnosti určujúcej splatnosť dlhu. Na základe takejto dohody je dlžník oprávnený splniť svoj dlh kedykoľvek po jeho vzniku a veriteľ je pod hrozbou omeškania povinný riadne ponúknuté plnenie prijať. Neprichádza preto do úvahy plnenie dlžníka, ktoré by bolo možné legitímne odmietnuť ako predčasné. Veriteľ však nie je za daných okolností oprávnený domáhať sa plnenia záväzku od dlžníka a jeho prípadná žiadosť o plnenie (§ 563 OZ) by bola bez akýchkoľvek právnych účinkov vo vzťahu k splatnosti dlhu. Pre záväzok, ktorého čas plnenia je ponechaný na vôli dlžníka, je charakteristické, že dlžník sa môže sám rozhodnúť, kedy bude plniť a veriteľ je povinný to rešpektovať, pokiaľ sa skôr nedomohol určenia splatnosti dlhu rozhodnutím súdu. To platí i v prípade, ak čas plnenia dlhu bezprostredne závisí od okolností, ktoré môže ovplyvniť iba dlžník. Za predpokladu, že dlžník sa nerozhodol splniť dlh, ktorého splatnosť bola dohodou ponechaná na jeho vôli, považuje sa tento dlh za nesplatný. Veriteľ sa pri tom nemôže úspešne domáhať plnenia a prípadnej žalobe v zmysle § 137 písm. a/ CSP (na plnenie) musí nevyhnutne predchádzať osobitné súdne konanie o určenie splatnosti dlhu (tak, ako je tomu v prejednávanej veci). Veriteľ sa tak môže osobitným návrhom (žalobou) proti dlžníkovi domáhať, aby bol čas plnenia určený rozhodnutím súdu. Právoplatným rozsudkom určená splatnosť dlhu je následne pre účastníkov záväzná a vymedzuje nielen prípadné omeškanie dlžníka, ale aj actio nata vo vzťahu k veriteľovi, ktorý sa môže následne žalobou na plnenie efektívne domáhať uspokojenia svojej splatnej pohľadávky. Žaloba o určenie času plnenia však nie je určovacou žalobou v zmysle § 137 písm. c/ CSP a vyhovie takejto žalobe nie je podmienené nalievavým právnym záujmom. Ten sa z procesného hľadiska neskúma. Žalobu o určenie času plnenia je možné považovať, resp. posúdiť, ako žalobu sui generis bez subsumovateľnosti pod ktorúkoľvek z ustanovení § 137 písm. a/ až c/ CSP. Rozsudok súdu, ktorým je určený čas plnenia podľa § 564 OZ má konštitutívny charakter vo vzťahu k splatnosti dlhu. Znamená to, že žalovaný dlžník nie je ešte v čase vyhlásenia rozsudku povinný plniť a táto povinnosť mu vznikne až právoplatnosťou súdneho rozhodnutia. Pre stanovenie času plnenia súdom vymedzuje pritom Občiansky zákonník dve osobitné kritériá. Splatnosť dlhu určí súd podľa okolností prípadu, ktoré môžu byť relevantné predovšetkým z hľadiska predmetu a obsahu záväzku dlžníka a sú nevyhnutne vždy individuálne, pri zohľadnení reálnych dôvodov, ktoré účastníkov pôvodne viedli k ponechaniu času plnenia na vôli dlžníka. Druhým zákonným kritériom je súlad určeného času plnenia s dobrými mravmi. Konanie o určenie splatnosti musí predchádzať žalobe na plnenie a súd v ňom ako prejudiciálnu otázku rieši iba otázku existencie a platnosti dohody účastníkov, ktorou bol čas plnenia ponechaný na žalovanom dlžníkovi. Hmotnoprávne posúdenie pohľadávky veriteľa súdu v tomto konaní neprináleží a nemožno z procesného hľadiska vylúčiť ani situáciu, že splatnosť dlhu bude rozsudkom záväzne určená a následnú žalobu na plnenie súd v inom konaní z určitých dôvodov zamietne. Právo domáhať sa, aby súd rozsudkom určil splatnosť dlhu, je nepremiätateľné a dlžník nemôže v konaní prostredníctvom námietky premiätania docieľiť, aby súd žalobu zamietol a v konečnom dôsledku splatnosť dlhu neurčil. Uvedené vyplýva nielen zo skutočnosti, že právo domáhať sa určenia splatnosti dlhu nie je vo svojej podstate právom majetkovým, ale aj z povahy veci a nevyhnutnosti zachovania princípu rovnosti medzi účastníkmi záväzkového vzťahu. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V tomto súd prvej inštancie opätovne vykoná dokazovanie, ktoré zameria na ustálenie okolností uzatvorenia zmluvy o pôžičke ústnou formou medzi žalobkyňou a žalovaným, pričom z doposiaľ vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že ústna dohoda na zmluve o pôžičke na sumu 5.800.000,- Sk medzi žalobkyňou

a žalovaným - jej synom - bola. O tejto skutočnosti svedčí, okrem tvrdení žalobkyne, najmä svedecká výpoveď S. N.. Splatnosť bola ponechaná na vôľu dlžníka, t. j. syna žalobkyne, spôsobom „vrátiš mi, keď sa ti bude dať, keď budeš môcť“. Reálne odovzdanie finančných prostriedkov 5.800.000,- Sk (ich výber žalovaným z účtu žalobkyne) je pritom okolnosťou vo veci preukázanou (č.l. 20 spisu) a navyše sporovými stranami nerozporovanou. Zo strany žalovaného bola síce ako prostriedok procesnej obrany v konaní predložená písomná zmluva o pôžičke sumy 4.000.000,- Sk zo dňa 28. 12. 2007, táto je však žalobkyňou považovaná za odlišný právny titul, čo žalobkyňa i hodnoverne zdôvodnila a táto zmluva zároveň nekorešponduje so sumou reálne odovzdanou, resp. samotným žalovaným čerpanou z účtu žalobkyne. Za takejto situácie jediným možným spôsobom ako žalobkyňa môže doceliť určenie splatnosti pôžičky, je rozhodnutie súdu o určení splatnosti resp. času plnenia ústnej pôžičky v sume 5.800.000,- Sk, t.j. 192.524,73 Eur. Krajský súd uložil okresnému súdu na základe dosiaľ zistených skutočností, aby súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní v novom rozhodnutí o veci určil splatnosť ústnej zmluvy o pôžičke zo dňa 28.12.2007 tak, aby čas plnenia nebol v rozpore s dobrými mravmi. Vzhľadom na skutočnosť, že od momentu (tvrdeného) uzatvorenia zmluvy o pôžičke a samotného výberu sumy 5.800.000,- Sk žalovaným uplynulo už viac než 12 rokov, žalobkyňou navrhovaná splatnosť pôžičky 90. dňom od právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej, je dostatočne dlhým časovým úsekom na to, aby žalovaný si usporiadal svoje pomery tak, aby mohol uvedené finančné prostriedky žalobkyňi, t.j. svojej matke - od ktorej previedol vlastnícke právo k bytu, v ktorom táto býva na seba a svoju manželku a zároveň z účtu matky „vybral“ celú kúpnu cenu za tento byt matke poskytnutú (bankou) - vrátiť. Takto určený čas plnenia (splatnosť pôžičky) určený súdom v rozsahu troch mesiacov, resp. 90 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia je i podľa názoru odvolacieho súdu, časom primeraným.

8. Žalovaný sa opakovane vyjadril 28.05.2020 (č.l. 552), doložil listinné doklady na č.l. 537 - 606. Žalobkyňa doložila listinné doklady na č.l. 611 - 635.

9. Súd opakovane vypočul účastníkov, právnych zástupcov účastníkov na pojednávaniach 02.06.2020 a 14.08.2020, oboznámil sa s vyjadrením žalovaného zo dňa 17.06.2020 na č.l. 647 - 658 spisu, zo dňa 01.07.2020 na č.l. 668 - 672 spisu. Žalobkyňa sa opakovane vyjadrila podaním zo dňa 09.07.2020 na č.l. 684 - 690 spisu a 31.07.2020 na č.l. 697 - 738 spisu. Doklady doplnila na č.l. 743 - 744 spisu.

10. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 14.08.2020 na záver uviedla, že vo svojej záverečnej reči poukázala na zásadné a podstatné veci, ktoré v tomto súdnom konaní ešte nezazneli. „Chcem sa vyjadriť ako žalobkyňa a tiež ako matka, ktorá bola nútená zažalovať vlastného syna.“ Syna, ktorý ma roky žiadal, prosil o pomoc a pod rúškom sľubov, že mi všetko vráti ma pripravil o celoživotné úspory, o strechu nad hlavou o môj dôstojný a pokojný život v starobe. Toto je príbeh nekonečnej a bezbrehej ľudskej chamtivosti. Príbeh dobre zohratého tímu dvoch ľudí, manželov S. a I., ktorí sa rozhodli za akúkoľvek cenu a akýmkoľvek spôsobom získať bohatstvo a majetok bez toho, aby sa na svojom majetkovom a finančnom statuse podieľali vlastnou prácou, vlastnými zarobenými peniazmi. Rozhodli sa, že sa to dá oveľa prefíkanejšie a ľahšie spôsobom. Aby dosiahli svoj cieľ na naplnili svoj úmysel prizvali si k tejto fraške aj jednu z najznámejších advokátskych kancelárií na Slovensku. Môj syn S. so svojou manželkou I. mali aj ďalší motív keď si objednali služby tejto kancelárie, zastrašiť ma. Keď hovorím o bezbrehej chamtivosti môjho syna a jeho doslovnom rabovaní, nedá mi, aby som neuviedla ešte tento konkrétny a z ľudského pohľadu neslýchaný príklad konania a zámerov môjho syna. V rámci mimosúdnej dohody môj syn žiadal, aby som mu zaplatila späť 10 ročné nájomné vo výške 57.948,- Eur. Podotýkam, že tento dôkaz je v spisoch. Namiesto toho, aby sa mi syn S. poďakoval, že som mu platbu za byt v hodnote kúpnej ceny 5,8 milióna SK poskytla ako bezúročnú pôžičku bez akejkoľvek hanby žiada odo mňa, svojej matky, nájomné za byt, na ktorého nadobudnutie nevynaložil ani korunu, ani cent. Podčiarkujem, chcel nájomné za byt, o ktorom tvrdí, že patrí v skutočnosti mne a on je iba papierovým vlastníkom bytu. Aj napriek môjmu bohatému profesionálnemu slovníku nenachádzam termín, ktorý by dorástol na to, aby som ním pomenovala takéto primitívne a bezcharakterné konanie vlastného syna voči vlastnej matke. Z tých posledných, doslova dych berúcich počinov žalovaného bolo predloženie dôkazov, môj syn bez akýchkoľvek zábran predložil súdu svoje vlastné bankové účty s miliónmi korún. No akosi zabudol okresnému aj krajskému súdu priznať, že milióny na jeho vlastných účtoch nie sú jeho vlastnými a vlastnou prácou zarobenými peniazmi. Boli to a sú to milióny vlastnej matky žalovaného, teda moje. V súvislosti s konaním môjho syna S. si dovoľím interpretovať aj vlastný zážitok, o ktorom mi hovoril istý pán a má veľmi výstižnú a trefnú pointu. Tento pán mi hovoril o svojej skúsenosti s dlhodobým neplatením záväzkov môjho syna S. a tiež s problémami, ktoré mal so synom a jeho manželkou I., keď ich upozorňoval, že dlhy treba platiť. Povedal doslova, je to taká potemkinovská rodinka. Tieto

briskné slová sú tvrdou a neúprosnou realitou. S. aj so svojou manželkou I. sa naozaj vo svojom živote skrývajú za potemkinovskú fasádu. Skrývajú a za výsledok cudzieho bohatstva, cudzieho majetku, výsledkov cudzej práce a tiež cudzieho úspechu, ktorý sa snažia uzurpovať a vydávať za svoj vlastný. A pritom bez akéhokoľvek ľudského studu sa aj v tomto súdnom konaní priznávajú k tomu, že pre svoj blahobytný život nemuseli pohnúť ani prstom. Stačilo úskočne a presvedčivo konať vo vzťahu k vlastnej matke, prosiť ju o pomoc s tým, že veď ja ti to mama všetko vrátim keď sa mi bude dariť, keď budem môcť. A nakoniec absolútne ustrihnúť komunikáciu s vlastnou matkou a nahradiť ju komunikáciou prostredníctvom právnik. A ten sa v záujme žalovaného uchýľuje v konštrukcii právnických textov k manipulácii, tak ako som to už uviedla vo svojom ostatnom vyjadrení, vypustením jedného zásadného a kľúčového slova mení význam celej vety. Takéto konanie môjho vlastného syna, ktoré má aj množstvo ďalších čiernych odtieňov, je pre mňa trpkým poznaním a navyše konanie syna, ktorého som roky doslova ratovala v jeho finančnej mizérii, aby nepadol na dno. Toto nemerateľné sklamanie zo syna S., to sú pre mňa stovky bezsenných nocí, je to vôbec možné ako sa správa môj vlastný syn aj s manželkou I., nádejala som sa, že sa môj syn spamätá, z jeho strany zostalo hlucho, prestal so mnou komunikovať a na absolútne bežnú komunikáciu medzi synom a matkou si žalovaný a jeho manželka Viera zaobstarali v júli 2016 služby právnik, teda približne dva roky pred podaním mojej žaloby. To som vnímala moment, ktorým ma chceli zastrašiť. Až po dlhom zvažovaní som sa rozhodla postaviť tomuto monštruóznemu zlu, ktoré tak zdevastovalo môj život. Viem, že tieto moje slová sa nedajú obliecť do paragrafov, ale demaskujú pohnútky, dôvody konania a cieľového zámeru môjho syna S. a jeho manželky I.. Možno to súd vnímal okrajovo, ale manželka žalovaného v tejto kauze vystupujúca ako svedok je rovnako ako žalovaný polovičná vlastníčka bytu na E. L.. Manželka žalovaného ja absolútne identicky majetkovo a finančne zainteresovaná na tom, aby konala unisono, teda spoločne so žalovaným, inak by sa jej status polovičnej vlastníčky bytu, a teda vlastníčky hodnoty takmer 3.000.000,- Sk, t.j. 100.000,- Eur rozsypal na prach. Manželka žalovaného, rovnako ako môj syn S. koordinovanými tvrdeniami potrebujú dosiahnuť svoj cieľ, zakonzervovať aj súdnym rozhodnutím nemennosť svojho bezpracne získaného bohatstva a majetku. A lano ich bezpečného pristátia do tohto cieľa im istí najväčšia advokátska kancelária na Slovensku. V tejto súvislosti si dovoľím citovať pár riadkov z webovej stránky advokátov, ktorí zastupujú môjho syna S. a rovnako v tejto veci zastupovali aj manželku žalovaného, ktorá vystupuje ako svedok. Je to hádanka, vtip, akési ántré, ktoré si môžete vypočúť na stránke advokátskej kancelárie, ktorá zastupuje syna S. a jeho manželku I.. Ja sa ako novinárka žijím myšlienkami, slovom, ale to čo som si vypočula na stránke tejto advokátskej kancelárie ma doslova zamrazilo, znepokojilo. Svojím prezentovaním sa moci právnikov, ktorá môže bohorovne manipulovať s ľudskými osudmi a vlastnej aj s tým mojím. Dovoľím si súdu odcitovať tieto slová, v ktorých niet za náprstok pokory. Možno tu prítomnému právnickému zástupcovi žalovaného nebudú neznáme a cudzie. Citujem: „Viete aký je rozdiel medzi Bohom a právnikom? Boh si o sebe nemyslí, že je právnik....“ Myslia si snáď právnici z advokátskej kancelárie zastupujúcej môjho syna a jeho manželku I., že oni sú Bohom? Nemám dôvod čokoľvek predstierať ani v súvislosti s tým, že ja som takmer nezničiteľný optimista. Ja totiž verím, že tým imaginárnym Bohom v rozhodovaní súdu je v konečnom dôsledku iba pravda a spravodlivosť. A nie bohorovnosť právnikov.

11. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 14.08.2020 na záver uviedol, že predmetom tohto konania je určenie splatnosti pôžičky z 28.12.2007 vo výške 5,8 milióna SK, poskytnutej žalobkyňou žalovanému na základe ústnej zmluvy. V tomto konaní bolo preukázané, že došlo k uzatvoreniu danej zmluvy, že žalobkyňa danú sumu žalovanému reálne poskytla a že splatnosť pôžičky bola ponechaná na vôľu žalovaného ako dlžníka. Tieto fakty konštatuje krajský súd vo svojom rozhodnutí zo dňa 18.02.2020, ku ktorým dodáva, že právo domáhať sa určenia splatnosti dlhu tak ako to robí žalobkyňa v tomto konaní je nepremlčateľné. Navyše sa vyjadruje spôsobom, že je žiaduce, aby súd prvej inštancie v novom rozhodnutí určil splatnosť predmetnej zmluvy o pôžičke tak, aby čas plnenia nebol v rozpore s dobrými mravmi, pričom žalobkyňou navrhovaná splatnosť pôžičky 90.-tým dňom od právoplatnosti rozhodnutia súdu túto podmienku spĺňa a ide o čas primeraný. Navrhol, aby Okresný súd Zvolen, podľa § 391 ods. 2 CSP žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného k náhrade trov konania v rozsahu 100 percent.

12. Právny zástupca žalovaného na záver na pojednávaní dňa 14.08.2020 uviedol, že poukazuje na ust. § 383 CSP podľa ktorého je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ak sám dokazovanie nezopakuje alebo ho nedoplní podľa § 384 CSP. Z tohto dôvodu aj právny názor obsiahnutý v zrušovacom rozhodnutí súdu vyššej inštancie vychádza zo skutkového stavu vecí, ktorý bol zistený súdom nižšej inštancie. V konaní na súde nižšej inštancie, ktoré nasleduje po zrušení jeho rozhodnutia, sa však môže zistený skutkový stav vecí zmeniť tak, ako sa stalo aj v danom konaní. Ako to vyplýva okrem iného aj z Rozsudku Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 26 Cdo 896/2003, za takýchto

okolností je tak nemysliteľné, aby bol súd nižšej inštancie viazaný takým právnym názorom, ktorý súd vyššej inštancie vyjadril vo vzťahu k pôvodne zistenému skutkovému stavu veci. Naopak, je povinnosťou súdu nižšej inštancie, aby samostatne posúdil novo zistený skutkový stav veci. Z uvádzaného tak jasne vyplýva, že Okresný súd Zvolen nie je viazaný právnym názorom krajského súdu v danej veci, nakoľko po zrušujúcom rozsudku vydaného zo strany krajského súdu vykonal dokazovanie zamerané na posúdenie predmetu sporu. Vzhľadom na skutočnosť, že po zrušovanom rozsudku krajského súdu tak došlo k zmene skutkových zistení, súd by mal novo zistený skutkový stav opätovne posúdiť bez ohľadu na právny názor krajského súdu, ktorý vychádzal z iného skutkového stavu veci (koniec citácie rozsudku NS). V tomto smere žalovaný poukazuje aj na samotný rozsudok krajského súdu (str. 9 ods. 17), ktorý výslovne uviedol „Dôkazy dosiaľ predložené v konaní nasvedčujú tvrdeniu žalobkyne“ a zároveň str. 10 odsek 19 podľa ktorého „Na uvedenú skutkovú situáciu je potrebné aplikovať“. Z uvádzaného tak jasne vyplýva, že krajský súd síce vyslovil svoj právny názor, avšak na základe vtedajšieho skutkového stavu, ktorý nie je však možné aplikovať na novo zistený skutkový stav veci. Pre úplnosť žalovaný hneď v úvode uvádza aj ďalšie skutočnosti, na základe ktorých nie je možné aplikovať právny názor krajského súdu. Žalobkyňa v podanom odvolaní voči rozsudku okresného súdu namietala najmä nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v neposkytnutí práva na záverečnú reč a prednes záverečných návrhov a prijatie uznesenia okresného súdu, ktorým súd vyhlásil dokazovanie za skončené a nesprávne zistený skutkový stav veci a s tým súvisiace nesprávne vyvedené právne závery súdu prvého stupňa. Uznesením krajského súdu Krajský súd v Banskej Bystrici obom odvolacím námietkam žalobkyne vyhovel, pričom však žalovaný s odôvodnením vo vzťahu k odvolacej námietke nesprávne zisteného skutkového stavu v celom rozsahu nesúhlasí, a teda v tejto časti uvádza nasledovné. Odvolací súd v bode 15 Uznesenia krajského súdu konštatuje, že zo žaloby samotnej, ako i z nasledujúcich písomných i ústnych prednesov vyplýva, že žalobkyňa uplatnený nárok zakladá na tom skutkovom základe, že medzi žalobkyňou a žalovaným boli dňa 28. 12. 2007 uzatvorené dve pôžičky, a to na rôzne sumy a v rôznej forme. Odvolací súd v tejto časti zároveň uvádza, že „Prvá pôžička, podľa tvrdení žalobkyne, uzatvorená v písomnej forme dňa 28.12.2007 znela na sumu 4.000.000,- SK, ktoré však v uvedený deň ani následne žalobkyňa žalovanému neodovzdala, odovzdala, resp. odovzdávala mu ich priebežne pred tým za dlhšie trvajúce obdobie, pričom suma 4.000.000,- SK predstavovala sumár či súhrn čiastkovo, resp. postupne požíčovaných niekoľkých súm (pôžičiek, ktoré žalovaný od žalobkyne dostal pre svoju potrebu do dňa 28.12.2007.“ Takéto odôvodnenie odvolacieho súdu však nie je v súlade so zisteným skutkovým stavom a ide o svojvoľné, ničím nepodložené a neodôvodnené vyhodnotenie dôkazov, nakoľko v podanej žalobe zo dňa 18.01.2018 žalobkyňa uvádza, že dňa 28.12.2007 požičala žalovanému sumu 5.800.000,- SK s tým, že zmluva na žalobkyňou tvrdenú pôžičku mala byť uzatvorená ústne - žalobkyňa tak v podanej žalobe nikdy netvrdila, že by existovali akékoľvek dve pôžičky, a to či už ústne, alebo písomné; žalovaný vo svojom vyjadrení k podanej žalobe zo dňa 19.03.2018 uviedol, že tvrdenia žalobkyne uvedené v podanej žalobe sa nezakladajú na pravdivých tvrdeniach, nakoľko medzi žalobkyňou a žalovaným došlo k uzatvoreniu písomnej Zmluvy, ktorú predložil do konania ako dôkaz, pričom z tejto jasne vyplýva, že žalobkyňa síce žalovanému finančné prostriedky požičala, a to v rovnaký deň ako uviedla ona sama, pričom však splatnosť takejto pôžičky nebola ponechaná na vôľu žalovaného, ale táto bola splatná ku dňu 31.12.2011 tak, ako je uvedené v písomnej Zmluve. Žalobkyňa v konaní nikdy nepreukázala, že by mali existovať dve pôžičky poskytnuté v rovnaký deň, pričom zdôrazňujeme, že aj podľa aktuálnej judikatúry nie je možné akékoľvek výbery uskutočnené zo strany žalovaného z účtu žalobkyne považovať za poskytnutie pôžičiek. Žalovaný mal k účtu žalobkyne dispozičné oprávnenie, čo nemožno automaticky považovať za poskytovanie pôžičiek. Žalovaný finančné prostriedky z účtov žalobkyne vyberal výlučne za účelom ich zhodnocovania, pričom následne v ďalšom doplnenom dokazovaní samotná žalobkyňa potvrdila, že dispozičné oprávnenie žalovaný získal práve za účelom zhodnocovania jej finančných prostriedkov a nie za účelom získavania pôžičiek od žalobkyne. V danom prípade tak došlo k zmene skutkového stavu veci v jednej zo základných otázok daného konania, nakoľko žalobkyňa svoje tvrdenia odôvodňovalo najmä dispozičným oprávnením žalovaného k jej účtom; až vo svojom vyjadrení zo dňa 18.04.2018 žalobkyňa zrazu tvrdila, že medzi žalobkyňou a žalovaným došlo k uzatvoreniu viacerých zmlúv o pôžičke v rozličných formách a na rozličné výšky finančných prostriedkov, pričom až v tomto vyjadrení prvýkrát uviedla, že by medzi žalovaným a žalobkyňou malo dochádzať k opakovanému poskytovaniu finančných prostriedkov žalovanému, čo aj v súčasnosti žalovaný v celom rozsahu popiera a takéto oneskorené tvrdenia žalobkyne považuje za výslovne účelové tvrdenia. Z vyššie uvádzaných skutočností tak jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa nezakladala podanú žalobu na tom skutkovom základe, že žalovanému poskytla niekoľkokrát finančné prostriedky v rozličnej forme a rozličných výškach tak, ako to tvrdí odvolací súd v Uznesení krajského súdu, a teda ide o akési svojvoľné odôvodnenie odvolacieho súdu, ktoré sa však nezakladá na riadne preukázaných

skutočnostiach a najmä nezodpovedá vykonaným dôkazom. Žalovaný má za to, že odvolací súd akýmsi spôsobom opomenul aj tú skutočnosť, že písomná Zmluva bola dôkazom žalovaného a nie žalobkyne, pričom sa absolútne touto skutočnosťou nezaoberal. Odvolací súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil ani neodôvodnil z akého dôvodu má za to, že ide o dve samostatné pôžičky poskytnuté údajne žalobkyňou žalovanému. Odvolací súd žiadnym spôsobom ani neodôvodnil z akého dôvodu predložené dôkazy vyhodnotil v prospech žalobkyne, pričom len skonštatoval (bod 17 str. 9), že takýto záver odvolacieho súdu je založený na akomsi logickom základe a konštrukcii, pričom podľa názoru odvolacieho súdu podporne uvedeným vyznieva i svedecká výpoveď syna žalobkyne a zároveň brata žalovaného S. N., ktorý potvrdil tú skutočnosť, že žalobkyňa a žalovaný sa dohodli na tom, že žalobkyňa prevedie na žalovaného vlastnícke právo k jej bytu nachádzajúcim sa vo L., žalovaný kúpu uvedeného bytu bude financovať hypotekárnym úverom a finančné prostriedky poskytnuté bankou z hypotekárneho úveru na účet žalobkyne, žalobkyňa ďalej poskytne opätovne žalovanému za účelom, aby si tento mohol zakúpiť byt nachádzajúci sa v G. G.. Žalovanému však nie je zrejmé v ktorej časti svedeckej výpovede pána S. N. považuje odvolací súd jeho vyjadrenia za podporne preukazujúce tvrdenia žalobkyne, nakoľko žalovaný opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že podľa vyjadrenia pána S. N. - predmetom rozhovoru medzi žalovaným a žalobkyňou nebolo uvedenie konkrétnej výšky pôžičky, dokonca sa na predmetnom stretnutí nemala riešiť ani forma jej poskytnutia, či dokonca splatnosť a žalobkyňa a žalovaný sa mali výslovne dohodnúť len na tom, že keď žalobkyňa bude mať peniaze, tak tieto zatiaľ v neurčenej sume a v neurčitom čase, požičia žalovanému. Z takýchto tvrdení pána S. N. tak ani len podporne nevyplývajú závery odvolacieho súdu. Žalovaný zároveň poukazuje aj na odôvodnenie odvolacieho súdu v Uznesení krajského súdu na str. 10 ods. 19. kde sa uvádza, že svedecká výpoveď vypočutého svedka S. N. nasvedčuje tvrdeniu a toto potvrdzuje, že žalobkyňa sa so žalovaným dohodli na vrátení pôžičky, t.j. finančných prostriedkov vo výške 5.800.000,- SK tak, ako budú dovoľovať možnosti žalovaného, „keď bude mať“, „keď sa mu bude dať“. Opätovne však žalovaný uvádza, že takéto skutočnosti uvádzaný svedok nikdy nepotvrdil, pričom z jeho vyjadrení jasne vyplýva, že predmetom rozhovoru medzi žalovaným a žalobkyňou nebolo uvedenie konkrétnej výšky pôžičky, dokonca sa na tom stretnutí neriešila ani forma jej uzatvorenia a pod.. Podľa názoru žalovaného tak opätovne ide o svojvoľné závery odvolacieho súdu, ktoré nevyplývajú z vykonaných dôkazov, pričom tieto vlastne odvolací súd ani riadne neodôvodňuje. Žalovaný sa počas konania vyjadril, ako aj riadne preukázal, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená v písomnej forme, bola riadne dohodnutá lehota splatnosti pôžičky a nikto okrem žalovaného, jeho manželky a žalobkyne o uzatvorení písomnej Zmluvy v roku 2007 nevedel, čomu nasvedčuje následné správanie pána S. N., ktorý podľa vlastných slov v roku 2016 musel zisťovať pravdu, aby vedel čo sa medzi žalobkyňou a žalovaným stalo. S takýmito rozpormi vo svedeckých výpovediach sa však odvolací súd v danom spore nevysporiadal, a teda jeho záver nemôže vychádzať z riadne zisteného skutkového stavu veci, a teda záver odvolacieho súdu nemôže byť pre súd prvého stupňa záväzný. Svedkovia tak v konaní výlučne potvrdili, že žalobkyňa žalovanému poskytla finančné prostriedky (pričom neuviedli konkrétnu výšku) a žalobkyňa finančné prostriedky získala predajom spoluvlastníckeho podielu k bytu vo L. o veľkosti 1 na žalovaného. Opätovne tak žalovaný poukazuje na tú skutočnosť, že jeho vyššie uvádzané tvrdenia preukazuje aj žalovaným predložená e-mailová komunikácia s p. S. N. zo dňa 20. júna a 15. júla 2016, v ktorej p. S. N. ako odosielateľ potvrdil, že v roku 2016 začal pátrať po detailoch kúpnej zmluvy na prevod bytu vo L. a vyplatenia kúpnej ceny žalovanému, nakoľko tieto skutočnosti mu do roku 2016 neboli známe. V prípade, ak odvolací súd poukazuje na svedeckú výpoveď pána S. N., tak žalovaný poukazuje práve na tú skutočnosť, že medzi jeho svedeckou výpoveďou a predloženými listinnými dôkazmi sú zjavne rozpory, ktoré však v konaní neboli žiadnym spôsobom odstránené, pričom však odvolací súd ani vo svojom odôvodnení Uznesenia krajského súdu neuviedol, ako tieto rozpory odstránil a z akého dôvodu sa opätovne svojvoľne priklonil výlučne na stranu žalobkyne. Ak odvolací súd v Uznesení krajského súdu zároveň tvrdí, že písomná Zmluva je akýmsi ohraničením pôžičiek, ktoré mala žalobkyňa údajne poskytnúť žalovanému v rozsiahlom časovom úseku, opätovne žalovaný uvádza, že tieto tvrdenia žalobkyne nie sú v konaní ničím preukázané. Skutočnosť, že žalovaný mal dispozičné oprávnenia k účtom žalobkyne nemôže automaticky založiť tú skutočnosť, že dochádzalo k poskytovaniu pôžičiek pri každom osobitnom výbere, ktorý žalovaný uskutočnil na základe dispozičného oprávnenia. Zároveň tak žalovaný poukazuje na tvrdenia samotnej žalobkyne uvedené na str. 3 jej vyjadrenia zo dňa 13.02.2019 v ktorom sama uvádza, že „...ako si môj syn ctí nielen mňa ako matku, ale aj našu dohodu z roku 2007, že mi pôžičku formou prevodu môjho bytu vráti“. Uvádzaným tvrdením tak samotná žalobkyňa spochybnila predmet sporu, ako aj jej vlastné tvrdenia uvádzané počas celého konania pred súdom prvého stupňa, nakoľko počas konania uvádzala, že jej mal žalovaný vrátiť finančné prostriedky a v danom vyjadrení uvádza, že malo dôjsť k úhrade pôžičky spôsobom takým, že dôjde k prevodu vlastníckeho práva k bytu, v ktorom býva. Z uvedeného je

preto zrejma účelovosť konania a tvrdení žalobkyne, s ktorou sa však odvolací súd žiadnym spôsobom nevysporiadal. Odvolací súd akoby len vytrhol z prebiehajúceho súdneho sporu niektoré časti (len dôkazy a tvrdenia predložené žalobkyňou), ktoré však žiadnym spôsobom neodôvodnil. Následne v odseku 18. Uznesenia krajský súd ako odvolací súd uvádza, že žalovaný v konaní nikdy netvrdil, že by nejaké finančné prostriedky niekedy žalovanej vrátil, pričom však odvolací súd zároveň uvádza, že „Len pre úplnosť je žiaduce (avšak nie relevantné pre právne posúdenie veci) uviesť, že žalovaný v konaní netvrdil, že by akékoľvek finančné prostriedky, či už z pôžičky na sumu 4.000.000,- alebo prostriedky z pôžičky 5.800.000,- žalobkyni vrátil, resp. že by žalobkyni čokoľvek plnil.“ Žalovaný si v tejto časti dovoľuje uviesť, že mu nie je zrejme z akého dôvodu je nevyhnutné tieto tvrdenia odvolacieho súdu v danom konaní uvádzať, pričom odôvodnenie tohto konštatovania neuviedol ani samotný odvolací súd, práve naopak potvrdil irelevanciu takéhoto tvrdenia. Pre úplnosť žalovaný opätovne uvádza, že v danom prípade ide o konanie o určenie splatnosti pôžičky a nie konania o zaplatenie, kedy by bol žalovaný povinný preukazovať, či pôžičku uhradil. Takéto konštatovanie odvolacieho súdu žalovaný považuje konštatovanie za nad rámec tohto sporu, pričom absolútne s predmetom tohto konania nesúvisia. V ods. 21 na str. 11 Uznesenia krajského súdu tak odvolací súd konštatuje, že na základe všetkých skutočností odvolací súd Rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konania a nové rozhodnutie. Vychádzajúc tak z vyššie uvádzaných skutočností má žalovaný za to, že odôvodnenie Uznesenia nevychádza zo zisteného skutkového stavu veci, pričom odvolací súd žiadnym spôsobom neodstránil rozpory, ktoré v konaní pred súdom prvého stupňa vznikli, a teda Uznesenie krajského súdu nevychádza zo skutočností, ktoré by nebolo možné spochybníť, t.j. nevychádza z riadne ustálených skutočností neobsahujúcich rozporné tvrdenia. Odvolací súd však na základe takto nepreukázaných tvrdení a skutočností, ktoré sú medzi sebou v zjavnom rozpore uviedol, že je namieste a žiaduce, aby súd prvej inštancie rozhodol tak, že určí splatnosť pôžičky zo dňa 28.12.2007 tak, aby čas plnenia nebol v rozpore s dobrými mravmi. S uvádzaným záverom žalovaný žiadnym spôsobom nesúhlasí, a to najmä s poukázaním na skutočnosť, že záver odvolacieho súdu vyplýva zo sporných skutočností, pričom zároveň tak svoj záver odôvodňuje skutočnosťami, ktorú sú medzi sebou v zjavnom rozpore a rozpor takýchto tvrdení nebol žiadnym spôsobom odstránený, záver odvolacieho súdu je zároveň uskutočnený v čase, kedy nebolo skončené dokazovanie. Skutočnosť uvádzaná okrem iného aj odvolacím súdom v Uznesení, že žalovaný z vkladnej knižky žalobkyne vybral jednotnú sumu ako aj skutočnosť, že došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy s kúpnu cenou 5.800.000,- Sk a poskytnutiu hypotekárneho úveru na sumu 5.800.000,- Sk nevyvracia uzatvorenie písomnej Zmluvy (ktorá bola uzatvorená v deň poskytnutia finančných prostriedkov žalobkyňou žalovanému), a to aj na časť nižšiu ako je suma 5.800.000,-. V prípade poskytnutia finančných prostriedkov formou pôžičky je výlučne na zmluvných stranách, aké podmienky si pri poskytovaní finančných prostriedkov dohodnú, pričom samozrejme môže dôjsť aj k situáciám, že jeden veriteľ poskytne jednému dlžníkovi finančné prostriedky ako pôžičky, avšak vždy za iných podmienok. Vo vzťahu k samotnému konaniu a vykonanému dokazovaniu si žalovaný dovoľuje uviesť, že žalobkyňa sa teda podanou žalobou domáha voči žalovanému určenia času splatnosti pôžičky v sume 5,8 mil. SK, ktorá mala byť žalovanému, podľa vyjadrenia žalobkyne, poskytnutá na základe ústnej zmluvy o pôžičke dňa 28.12.2007. Ako dôkaz uzatvorenia ústnej zmluvy o pôžičke a dohode o ponechaní splatnosti pôžičky na vôľu žalovaného, žalobkyňa do konania predložila čestné vyhlásenie p. S. N., podľa ktorého žalobkyňa požičala žalovanému v roku 2007 sumu 5.800.000,- SK (takéto vyhlásenie však nesúvisí so súdnym sporom, predmetom ktorého je preukázanie skutočností, či bola splatnosť pôžičky ponechaná na vôľu žalovaného, nakoľko z neho vyplývajú skutočnosti ohľadom konkrétnej sumy. Následne súd na pojednávaní dňa 26.02.2019 vykonal ďalší dôkaz, navrhnutý žalobkyňou, a to výsluch svedka p. S. N.Í., kde p. S. N., ako sme už uvideli uviedol, že bol osobne prítomný pri tom, ako sa žalobkyňa a žalovaný dohodli na tom, že žalobkyňa prevedie svoj byt vo L. na žalovaného, ten jej vyplatí kúpnu cenu a následne mu ona túto kúpnu cenu požičia. Na uvádzanú svedeckú výpoveď žalobkyňa následne vo svojich vyjadreniach niekoľkokrát poukazuje, pričom však účelovo túto prispôsobuje svojim tvrdeniam o tom, že došlo k dohode o splatnosti pôžičky tak, že táto bola ponechaná na vôľu žalovaného. Z uvádzanej svedeckej výpovede však vyplýva, opätovne, predmetom tohto rozhovoru medzi žalobkyňou a žalovaným podľa pána S. N. nebolo uvedenie konkrétnej výšky pôžičky, dokonca sa na predmetnom stretnutí nemala riešiť ani forma jej uzatvorenia a žalobkyňa a žalovaný sa mali výslovne dohodnúť len na tom, že keď žalobkyňa bude mať peniaze, tak tieto zatiaľ v neurčenej sume a v neurčitom čase, požičia žalovanému. Predmetom rozhovoru nemala byť teda ani výška kúpnej ceny bytu na E. a už vôbec nie výška pôžičky, resp. splatnosť. Z uvedeného tak vyplynulo, že žalobkyňa a žalovaný sa dohodli, že v budúcnosti sa dohodnú na tom, že žalobkyňa požičia žalovanému peniaze, vo výške a spôsobom, ktorý určia následne. V nadväznosti na žalobkyňou uvádzané tvrdenia žalovaný do konania predložil e-mailovú komunikáciu zo dňa 20. júna a 15. júla

ako sme už uviedli, v ktorej p. S. N. ako odosielateľ potvrdil, že v roku 2016 začal pátrať po detailoch kúpnej zmluvy na prevod bytu vo L. a vyplatenia kúpnej ceny, nakoľko tieto skutočnosti mu do roku 2016 neboli známe. Uvedený fakt potvrdzuje napr. vyjadrenie pána N. v e-maile, v ktorom uvádza: „Uznávam, že mama si veci ohľadom kúpno-predajnej zmluvy nemusí pamätať tak, ako prebehli v skutočnosti, verím však tomu, že pri podpise, si jej určite nepovedal“ alebo „ja som mamu prinútil ísť na kataster a pátrať po detailoch zmluvy a po peniazoch, pretože ty si vravel niečo iné ako ona. Som človek, ktorý potrebuje vedieť skutočný stav veci a nie to čo jedna alebo druhá strana povedala“. Ak bol pán S. N. osobne prítomný pri uzatvorení údajnej ústnej zmluvy o pôžičke (niekedy na jeseň teda v roku 2007), nie je žalovanému zrejme, z akého dôvodu pátral po detailoch a potreboval odstraňovať rozpory v tvrdeniach žalobkyne a žalovaného, aby poznal skutočný stav veci, tento mal predsa poznať už z osobného stretnutia, na ktorom tvrdil, že bol prítomný. V rozpore s dôkazmi predloženými žalobkyňou je aj tvrdenie žalovaného a výpoveď pani I. N., ktorá pri svojej výpovedi potvrdila, že p. S. N. ju a žalovaného osobne navštívil v roku 2016, kedy sa agresívne dožadoval informácií o tom, či skutočne došlo k prevodu bytu v spoluvlastníctve žalobkyne na žalovaného a akým spôsobom, kedy a kam bola uhradená kúpna cena za byt (túto skutočnosť, vrátane agresívneho výstupu potvrdil aj svedok p. S. N. na pojednávaní, str. 23 a 24 zápisnice z pojednávania kde bol vypočutý ako svedok). Ak p. S. N. tvrdí, že bol osobne prítomný pri uzatvorení ústnej zmluvy o pôžičke, nie je potom logické jeho správanie v roku 2016, keď on sám podľa jeho slov donútil ísť žalobkyňu na kataster, aby sa dostal ku kúpnej zmluve a podmienkam uhradenia kúpnej ceny, nakoľko o ich existencii do roku 2016 nevedel a opakovane žalovaného žiadal, aby sa vyjadril, že za byt žalobkyňi nezapltil (ak by predsa bol p. S. N. osobne prítomný pri uzatvorení zmluvy o pôžičke, ako to tvrdí žalobkyňa, nemusel by zisťovať detaily prevodu bytu vo L., nakoľko tieto predsa mali byť medzi žalobkyňou a žalovaným podľa vyjadrení žalobkyne dohodnuté v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke). Aj z uvedených dôkazov je podľa názoru žalovaného zrejme, že tvrdenia žalobkyne a svedka S. N. sú účelové a nezakladajú sa na pravde. Žalovaný sa vyjadril, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená v písomnej forme, bola riadne dohodnutá lehota jej splatnosti a nikto okrem žalovaného, jeho manželky a žalobkyne o uzatvorení zmluvy o pôžičke v roku 2007 nevedel, čomu nasvedčuje následné správanie pána S. N., ktorý v roku 2016 musel zisťovať pravdu, aby vedel čo sa medzi žalobkyňou a žalovaným stalo. Až po predložení písomnej zmluvy o pôžičke žalovaným, žalobkyňa uviedla, že ide o predchádzajúce pôžičky žalovaného, ktoré nesúvisia s pôžičkou z roku 2007. Uvedené predchádzajúce pôžičky žalovaného mali preukázať výpisy z účtov žalobkyne, z ktorých však len vyplýva, že žalovaný peniaze z účtu vybral a rovnako tam nejaké finančné prostriedky vložil, pričom zdôrazňujeme rovnako skutočnosť, že skoro totožnú sumu, akú z účtu vybral na účet žalobkyne sám aj vložil, resp. previedol. Z uvedeného preto zrejme len vyplýva dispozičné oprávnenie žalovaného s účtom žalobkyne, ktoré nebolo medzi účastníkmi konania ničím výnimočným (žalovaný do konania predložil dôkazy, preukazujúce skutočnosť, že žalovaný zabezpečoval v minulosti zastupovanie žalobkyne na základe mandátnych zmlúv). Sama žalobkyňa v e-mailovej komunikácii so žalovaným (e-mail zo dňa 20.6.2016) uvádza: „zverila som ti svoju existenciu, svoje peniaze do tvojich rúk, pretože som ti bezvýhradne verila.“ Uvedené podľa názoru žalovaného preukazuje skutočnosť, že nemožno dispozičné právo k účtom žalobkyne považovať za pôžičky, keďže v komunikácii žalobkyňa nehovorí o tom, ako peniaze požičala ale ako zverila svoju existenciu žalovanému, a teda mu dovolila nakladať s jej prostriedkami, aby zabezpečoval aj chod jej životných potrieb, nie aby míňal peniaze pre seba. Vo vzťahu k uvedenému následne žalovaný opätovne v stručnosti poukazuje na rozporné tvrdenia samotnej žalobkyne, kedy vo vyjadrení zo dňa 18.04.2018 (str. 2) uviedla, že citujem: „Mnoho z takýchto súm bolo žalovanému požičaných tak, že som mu zriadila dispozičné právo k moji bankovým účtom, aby žalovaný mohol operatívne požičať toľko, koľko momentálne potreboval.“ Vo vyjadrení zo dňa 13.05.2019 žalobkyňa uvádza, že „Tabuľka je sumárom všetkých vkladov a výberov žalovaného S. N. z môjho účtu v ČSOB. Prvý vklad na môj účet v ČSOB je zo dňa 30.06.1999, a to vo výške 3.000.000,- Sk, ktoré previedol na môj účet syn S. ako mandatár z účtu vo VÚB (kde mi nabehla platba za predaj môjho Vydavateľstva a novinového titulu vo výške 6.500.000,-) z dôvodu zveľaďovania mojich financií - peniaze išli na termínované vklady. Za týmto účelom som žalovanému udelila účtu v ČSOB dispozičné právo.“ Vyjadrenie žalobkyne zo dňa 01.06.2020 (str. 2) kde žalobkyňa uvádza, že „Následne mi môj syn S. (žalovaný) odporučil, aby som časť peňazí z predaja firmy vložila na prémiový účet v ČSOB, kde bolo v tom čase výhodné úročenie. Môj syn ako mandatár sa mi sám ponúkol, že sa o tieto záležitosti postará. Z toho dôvodu som si v júni 1999 založila prémiový účet v ČSOB na meno L. N. a udelila som synovi S. dispozičné oprávnenie aj k tomuto účtu.“ Z uvádzaného tak jasne vyplýva, že zatiaľ čo žalobkyňa v roku 2018 argumentáciu žalovaného o zveľaďovaní majetku žalobkyne rozporovala a ako jeden z hlavných argumentačných dôkazov tvrdila, že dispozičné oprávnenie získal žalovaný za účelom poskytovania pôžičiek, v čase kedy žalovaný riadne preukázal, že takéto jej tvrdenia nie sú

pravdivé už uvádza, že dispozičné oprávnenie získal za účelom zhodnocovania majetku žalobkyne. Následne po upozornení žalovaného na rozpor vo vyjadreniach žalobkyne, žalobkyňa účelovo začala tvrdiť, že k dohode o zhodnocovaní majetku síce došlo, avšak žalovaný nikdy nič nezhodnotil, pričom z dôkazov predložených zo strany žalovaného jednoznačne vyplynulo, že finančné prostriedky žalobkyne zhodnocoval. Nakoniec uvedené sama potvrdila aj žalobkyňa vo svojom vyjadrení zo dňa 29.05.2020 (tretia strana) kde uviedla „Podľa výpisu z účtu žalovaného z mojich 6.100.000,- Sk behom cca 3 týždňov získal žalovaný len na úrokoch niekoľko desiatok tisíc korún, ktoré si privlastnil a nikdy mi ich nevydal“ Žalobkyňa tak počas konania menila údajný účel vytvorenia dispozičného oprávnenia k jej účtom a následne aj samotné tvrdenia ohľadom zhodnocovania finančných prostriedkov, kedy raz tvrdila, že k zhodnocovaniu vôbec nedošlo, a následne tvrdila, že k zhodnocovaniu síce došlo, avšak zhodnocovanie jej nebolo vydané. Žalovanému tak následne nie je zrejme akým spôsobom žalobkyňa v súčasnosti určuje, ktoré výbery žalovaného sú výbermi na zhodnocovanie majetku a ktoré výbery sú údajnými tvrdými pôžičkami. Aj v tomto smere má žalovaný za to, že žalobkyňa si len účelovo prispôsobuje svoje tvrdenia k situácii v konaní, pričom jej tvrdenia sú účelové, z veľkej časti si rozporujúce a nezakladajúce sa na pravdivých skutočnostiach. Na základe uvedeného máme za to, že žalovaný účinne poprel tvrdenia žalobkyne o existencii predchádzajúcich pôžičiek vo výške 4 mil. SK. Okrem uvedeného žalobkyňa v konaní pred prvostupňovým súdom uvádzala, že mala dostatok finančných prostriedkov na to, aby žalovanému požičala do roku 2007 dokopy sumu 4.000.000,- SK a rovnako v roku 2007 ďalšiu pôžičku vo výške 5,8 čo preukazovala predložením zmluvy o predaji podniku, na základe ktorej mala nadobudnúť finančnú hotovosť v sume celkom 6,5 mil. SK. Žalovaný hneď v úvode tejto časti poukazuje na výlučne účelové tvrdenia žalobkyne, ktorá účelovo zavádza súd tým, že žalovaný mal podľa jej názoru potvrdiť pôžičku vo výške 9,8 mil. Sk. Žalovaný však súdu opätovne uvádza, že takéto vyhlásenie počas konania nikdy neuskutočnil a nikdy nepotvrdil pôžičku vo výške 9,8 mil. Žalobkyňa uvedené odôvodňuje slovami žalovaného, a to konkrétne slovami - „spochybňuje výlučne splatnosť pôžičky“. Žalovaný však súdu uvádza celé znenie jeho vyjadrenia uvedené na str. 6 ods. 16 vyjadrenia žalovaného zo dňa 16.06.2020, a teda citujem: „Žalovaný tak pre úplnosť uvádza, že nikdy nespochybnil, že by mu žalobkyňa finančné prostriedky poskytla, avšak počas celého konania spochybňuje výlučne splatnosť pôžičky zo dňa 28.12.2007, nakoľko v konaní žalovaný riadne preukázal, že táto nebola ponechaná na vôli žalovaného.“ Žalovaný tak nikdy v konaní nepotvrdil výšku poskytnutých finančných prostriedkov v sume 9,8 mil. Sk, potvrdil výlučne skutočnosť, že žalobkyňa žalovanému finančné prostriedky poskytla a žalobkyňa len účelovo vytrhla z vety žalovaného slová, ktoré jej vyhovujú. Zároveň v tejto súvislosti žalovaný poukázal na jednotlivé výdavky žalobkyne, ktoré sama žalobkyňa účelovo opomenula v konaní spomenúť, a to napríklad tú skutočnosť, že žalovaná v roku 1999, kedy jej bola vyplatená kúpna cena za predaj podniku, vynaložila cca 2.415.000,- SK bez DPH na výdavky spojené s jej podnikateľskou činnosťou, čo vyplýva z jej daňového priznania za rok 1999, zároveň tak z finančných prostriedkov žalobkyne dochádzalo aj k rekonštrukcii bytu, ktorý bol v čase jeho nadobudnutia tzv. holobytom, a teda vyžadoval plnú rekonštrukciu resp. zariadenie, pričom táto skutočnosť vyplýva z dôkazov predložených žalovaným do konania (napr. aj zo znaleckého posudku č. 167/2017 zo dňa 11.12.2017). Z uvádzaných dôkazov jasne vyplýva, že v čase užívania bytu žalobkyňou tento už nebol holobyt, pričom na jeho rekonštrukciu, resp. zariadenie boli využité finančné prostriedky žalobkyne, čo nakoniec potvrdila aj samotná žalobkyňa vo svojich vyjadreniach, kedy uviedla, že na rekonštrukciu bytu použila finančné prostriedky asi vo výške 500.000 Sk. Žalobkyňa tak síce presne definuje, na základe čoho finančné prostriedky získala, avšak žiadnym spôsobom neuvádza, že takto získané prostriedky následne aj využívala, a to napr. na kúpu veľkoplošného mezonetového holobytu v bytovom dome M., jeho následného úplného vybavenia (vrátane úprav stien, stropov, podláh, dodávok dverí, samonosného dreveného schodiska, krbu, a ostatného vybavenia ako spotrebiče, nábytok, svietidlá, vaňa, armatúry atď...), ktoré navrhoval, koordinoval a zabezpečoval z titulu svojej profesie žalovaný. Pre úplnosť žalovaný vo vzťahu k žalobkyňou predložených fotografií uvádza, že tieto absolútne nesúvisia s predmetom tohto sporu, avšak zároveň ide o absolútne irelevantné dôkazy, nakoľko z fotografií nevyplýva, kedy k vadám ktoré žalobkyňa uvádza došlo, prípadne či k nim nedošlo zavinením samotnej žalobkyne a pod.. Z fotografií predložených zo strany žalobkyne tak nevyplýva, či ide skutočne o vady, ktoré spôsobili osoby vykonávajúce rekonštrukciu bytu. Z predložených dôkazov a tvrdení žalovaného tak jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa ani nedisponovala takými finančnými prostriedkami, aby mohla žalovanému do roku 2007 požičať sumu 4 mil. SK (ak vlastne vychádzame z tvrdenia žalobkyne že zmluva o pôžičke zohľadňuje predchádzajúce pôžičky žalovaného s čím nesúhlasíme). Z uvedeného je tak zrejme, že písomná Zmluva zo dňa 28.12.2007 na sumu 4 mil. sa môže vzťahovať len na pôžičku zo dňa 28.12.2007 a nemôže predstavovať žiadnu inú pôžičku, resp. súhrn pôžičiek z obdobia pred rokom 2007. Uvedené okrem iného potvrdzuje aj posledné vyjadrenie

žalobkyne v ktorom uvádza, že pôžičku poskytla žalovanému z jej peňazí vo výške 3.000.000,- SK. Ako žalovaný opakovane v konaní uvádzal, peniaze si od žalobkyne požičal, aby ich mohol investovať do svojho podnikania. Z tohto dôvodu, keďže nešlo o využitie peňazí na súkromné účely, chcel zmluvu uzatvoriť písomne - je to jeho zákonnou povinnosťou, ako konateľ obchodných spoločností, aby vedel preukázať pôvod finančných prostriedkov investovaných do rozvoju jeho podnikania. Práve z tohto dôvodu došlo k uzatvoreniu písomnej zmluvy o pôžičke. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 11.09.2018 uviedla, že dobrovoľne zriadila žalovanému dispozičné právo k vkladnej knižke, aby žalovaný mohol čerpať peniaze. Na základe uvedeného žalovaný finančné prostriedky z vkladnej knižky vybral a použil na rozvoj podnikania. Vzhľadom na to, že zmluva o pôžičke ako aj výber peňazí z vkladnej knižky žalobkyne boli realizované v jeden deň, t.j. 28.12.2007 a iné pôžičky vo výške 4 mil. SK žalovaný voči žalobkyňi ku dňu 28.12.2007 neevidoval, je zrejmé, že lehota splatnosti uvedená v písomnej zmluve o pôžičke sa vzťahuje na celú sumu pôžičky. Žalovaný účinne poprel skutočnosť, že splatnosť pôžičky bola ponechaná na jeho vôli. Z vykonaných dôkazov preto podľa názoru žalovaného jednoznačne vyplýva, že žalovaný sa na základe písomnej zmluvy o pôžičke zaviazal pôžičku žalobkyňi vrátiť v dohodnutej lehote splatnosti v splátkach podľa vlastného uváženia (na vôli žalovaného bola len výška splátok a nie lehota splatnosti). Aj napriek tomu, že sa suma na zmluve o pôžičke líši od sumy vybratej z vkladnej knižky žalobkyne, nič to nemení na skutočnosti, že žalobkyňa sa so žalovaným nedohodla na tom, že žalovaný jej vráti pôžičku podľa vlastného uváženia - uvedené žalobkyňa v konaní podľa názoru žalovaného nepreukázala. Uvedené preukazuje len to, že vo vzťahu k sume 4 mil. SK boli účastníci zmluvy o pôžičke dohodnutí na pevne stanovenej lehote splatnosti a vo vzťahu k sume 1,8 mil. SK žalobkyňa nepreukázala, že bola splatnosť ponechaná na vôli žalovaného. Okrem uvedeného žalovaný opätovne zdôrazňuje, že predmetom tohto súdneho konania o určenie času splnenia dlhu je určenie lehoty splatnosti pôžičky, nie preukazovanie jej výšky. Vzhľadom na uvedené, aj na vykonané dokazovanie máme za to, že žalobkyňa túto skutočnosť v konaní nepreukázala. Žalovaný zároveň poukazuje na podľa jeho názoru základné tvrdenia samotnej žalobkyne k predmetu sporu, a teda na vyjadrenie zo dňa 08.07.2020 (spísané žalobkyňou a teda nie jej právnym zástupcom) - str. 1 časť I. - a to na základe ústnej dohody, že mi pôžičku vo výške kúpnej ceny za byt vráti prevodom môjho bytu nezaťaženého hypotékou a do môjho výlučného vlastníctva, pričom následne žalobkyňa poukazuje na e-maily ktoré sú predložené do konania a ktoré pojednávajú výlučne o vlastníctve bytu. Vyjadrenie zo dňa 08.07.2020 (opätovne spísané žalobkyňou, tá istá časť) na základe našej ústnej dohody, ktorú žalovaný vo svojom vlastnom emaile z júna 2016 aj sám svojimi vlastnými slovami potvrdil a potvrdil aj to, že mi pôžičku vráti prevodom bytu na E.Q., L.. Vyjadrenie zo dňa 30.07.2020 (spísané žalobkyňou) str. 1 časť 1. - žalobkyňa opätovne opisuje dohodu o byte. A následne uvádza, že v tom tkvie podstata žaloby podanej zo strany žalobkyne, čo opätovne potvrdzuje, že medzi žalobcom a žalovaným nedošlo k dohode o ponechaní splatnosti pôžičky na vôli žalovaného, nakoľko takúto dohodu ani sama žalobkyňa nepotvrdzuje. Pre úplnosť uvádzame, že lehota, ktorú žalobkyňa navrhla ako termín vrátenia pôžičky, a to lehotu 90 dní považujeme vzhľadom na výšku pôžičky za neprimeranú. Majetkové pomery spoločnosti M., na ktoré žalobkyňa opakovane poukazovala, nemožno stotožňovať s finančnou situáciou žalovaného ako fyzickej osoby. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhuje, aby súd po objektívnom zhodnotení všetkých dôkazov žalobu žalobkyne zamietol v celom rozsahu a priznal žalovanému voči žalobkyňi náhradu trov súdneho konania v celom rozsahu.

13. Podľa § 383 Civilného sporového poriadku, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

14. Súd zistil, že žalobkyňa od 01.01.1999 do 31.12.2017 poberala starobný dôchodok vo výške 972.000,- Sk. Príjem z predaja súkromnej nehnuteľnosti 2.500.000,- Sk za rodinný dom - okál. Súbor príjmov dosiahnutých vlastnou prácou od roku 1999 do 2007 bol 595.084,- Sk plus 517.708,- Sk plus 972.000,- Sk plus 2.500.000,- Sk, spolu 4.584.791,- Sk plus 2.602.266,- Sk je 7.187.067,- Sk. Žalovaný mal čistý príjem vo výške 1.465.046,- Sk za rovnaké obdobie, v rokoch 1999 až 2004 0,-. Poukázala na pripojený spis Okresného súdu Zvolen 5P/704/03, konkrétne rozsudok z č.l. 88 zo dňa 13.10.2004 kde uviedol, že nemá príjmy. V roku 2002 mal 1.210.542,- Sk, výdavky 1.439.384,- Sk, v roku 2003 mal 750.147,- Sk a výdavky 964.558,- Sk, bol v strate. K preukázanej strate vo firemných výdavkoch sa pridružila zadlženosť formou spotrebných úverov, ktoré spláca. Neustále si požičiaval od svojej najbližšej rodiny 1,6 až 8 miliónov Sk, od priateľov a od blízkych. K strate sa pridružila povinnosť uhrádzať zbytočné penále, zmluvné pokuty, neuhradenie odvodov načas. Situácia v podnikaní sa nezlepšila, straty predpokladá na základe účtovnej výsledovky za rok 2004, má toľko čo mu stačí na úhradu nájomného a inkasných platieb. Vyčíslenie výdavkov žalovaného sa nachádza na č.l. 710 spisu. Potvrdenie o príjmoch

žalobkyne z Daňového úradu Banská Bystrica za roky 2005 sa nachádzajú na č.l. 711, tak isto za rok 1999. Priemerný zárobok za obdobie január 2001 až december 2001 žalobkyne vo výške 15.813,08 Sk sa nachádza na č.l. 714, za rok 2002 vo výške 17.479,33 Sk na č.l. 715. V ďalšom sú už iba pripojené fotokópie Žurnálu kde šéfkou bola žalobkyňa. Príjmy za rok 2003 sa nachádzajú na č.l. 729, za rok 2004 na č.l. 730, za rok 2005 na č.l. 731. Ostatné dôkazy súd neoboznamoval, nakoľko boli doručené v dvoch vyhotoveniach, vždy druhej strane.

15. Podľa § 564 Občianskeho zákonníka, ak je čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka, určí ho na návrh veriteľa súd podľa okolností prípadu tak, aby to bolo v súlade s dobrými mravmi.

16. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

17. Podľa § 3 ods. 2 Občianskeho zákonníka, fyzické a právnické osoby, štátne orgány a orgány miestnej samosprávy dbajú na to, aby nedochádzalo k ohrozovaniu a porušovaniu práv z občianskoprávných vzťahov a aby sa prípadné rozpory medzi účastníkmi odstránili predovšetkým ich dohodou.

18. Súd rešpektoval rozhodnutie odvolacieho súdu a odstránil procesné pochybenie, umožnil právnym zástupcom účastníkov na pojednávaní uskutočniť záverečnú reč. Súd mal za to, že žiadosť právneho zástupcu žalovaného na iné vyhodnotenie skutkového stavu než bolo ustálené odvolacím súdom nie je odôvodnené. Žalobkyňa preukázala poukázaním na pripojený spis Okresného súdu Zvolen 5P/287/2010, že žalovaný v rozhodnom období nemal finančné prostriedky, naopak preukázala dokladmi, že ona mala finančné prostriedky. Žalovaný z účtu vybral finančné prostriedky vo výške 5.800.000,- Sk. Žalobkyňa požičala žalovanému 5.800.000,- Sk dňa 28.12.2007, t.j. 192.524,73 Eur s tým, že jej pôžičku vráti podľa uváženia. Žalovaný nieže pôžičku nevrátil, ale dokonca v konaní sa účelovo bránil tomu, že nemá takúto povinnosť.

19. Je v súlade s dobrými mravmi, aby keď žalobkyňa poskytla žalovanému pôžičku tak tento jej aj vrátil. Keďže nie je určená splatnosť pôžičky súd určil splatnosť dlhu, ktorý má žalovaný voči žalobkyňi titulom pôžičky zo dňa 28.12.2007 vo výške 192.524,73 Eur, ktorý bude splatný do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Nie je dôvod iným spôsobom vyhodnotiť skutkové okolnosti než ustálil krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení. Súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, a preto tak ako Krajský súd Banská Bystrica uložil Okresnému súdu Zvolen rozhodnúť, tak rozhodol.

20. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Žalobkyňa bola úspešná, žalovaný neúspešný, žalobkyňi vzniklo právo na náhradu trov konania, súd jej ich priznal v rozsahu 100 percent.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolať možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolať dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok); ak ide o rozhodnutie, ktorým bola upravená starostlivosť o maloletého, styk s maloletým alebo iná ako peňažná povinnosť vo vzťahu k maloletému, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 370 ods. 1, § 376 ods. 1 CSP).